

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Kocourka a soudkyň Evy Šonkové a Sylvie Šiškeové v právní věci žalobkyně: **CZ BASTAV s.r.o.**, se sídlem Karola Šliwky 27/4, Karviná, zast. JUDr. Mgr. Petrou Novákovou, Ph.D., advokátkou, se sídlem Chodská 1366/9, Praha 2, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2023, č. j. 1690/23/5200-10421-712985, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 12. 2023, č. j. 22 Af 10/2023-52,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 12. 2023, č. j. 22 Af 10/2023-52, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) doměřil žalobkyni daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti za zdaňovací období 2016 ve výši 5 499 104 Kč a stanovil jí povinnost uhradit penále ve výši 1 099 850 Kč. Žalovaný odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru zamítl a rozhodnutí potvrdil.

[2] Jádrem sporu je, zda žalobkyně vyplácela svým zaměstnancům cestovní náhrady, které se nepovažují za příjem ze závislé činnosti a nejsou předmětem daně podle § 6 odst. 7 písm. a) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, či zda ve skutečnosti své zaměstnance na pracovní cesty nevysílala a placení cestovních náhrad bylo jen „zastíracím manévrem“ k tomu, aby snížila vyměřovací základ zaměstnanců.

[3] Žalovaný shodně se správcem daně dospěl k závěru, že zaměstnanci žalobkyně měli v pracovních smlouvách formálně sjednáno místo výkonu práce ve slovenském městě Tisovec. Toto místo výkonu práce ovšem bylo fiktivní, neboť žalobkyně tam neměla sídlo ani provozovnu, v okolí obce se neprovozuje hornická činnost, její zaměstnanci v této obci ani jejím okolí nikdy práci nevykonali, naopak všichni trvale pracovali na Karvinsku v různých dolech společnosti OKD a. s. (dále jen „OKD“). Faktické cesty, které zaměstnanci konali do dolů společnosti OKD, nebyly pracovními cestami, nýbrž soukromými cestami do zaměstnání. Zaměstnancům tak podle zákona nevznikl nárok na cestovní náhrady. Částky, které žalobkyně vyplátila svým zaměstnancům z titulu „cestovních náhrad“, proto podléhají v celém rozsahu dani z příjmů.

[4] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobkyně bránila žalobou podanou ke Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“). Krajský soud žalobu zamítl.

[5] Krajský soud se zaměřil na otázku paušalizace cestovních náhrad podle § 182 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce. Při paušalizaci cestovních náhrad musí zaměstnavatel vycházet z relevantních podkladů. Ze mzdové směrnice však nevyplývá, na základě jakých skutečností žalobkyně stanovila výši cestovních náhrad. Pracovní pozice a mzdové ohodnocení totiž nejsou pro stanovení výše cestovních náhrad relevantní. Žádné další listiny pro výpočet náhrad žalobkyně nepředložila, a to navzdory výzvě správce daně k prokázání skutečností ze dne 27. 7. 2020. Ani obsah směnovek (záznamů o místě a době výkonu práce) nebyl v tomto směru dostačující. Žalobkyně proto neunesla své důkazní břemeno. To, že mohla být otázka cestovních náhrad posuzována též jinými orgány (oblastní inspektorát práce, okresní správa sociálního zabezpečení), neznamená, že jsou jejich závěry jakkoliv závazné pro posouzení zdanění výplat zaměstnanců.

[6] Vzhledem k tomu, že žalobkyně nesprávně aplikovala paušalizaci cestovních náhrad a že nedokázala doložit uskutečnění jednotlivých cest, bylo nadbytečné, aby se krajský soud zabýval i tím, zda se jednalo o pracovní cesty.

[7] To, že bylo v pracovních smlouvách sjednáno místo výkonu práce v městě Tisovec, je podle žalobkyně chyba, která vznikla historicky. Tento argument však neobstojí. Z hlediska cestovních náhrad je rozhodující sjednané místo výkonu práce (viz rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2019, č. j. 9 Ads 279/2017-42).

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření k ní

[8] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost, jejíž důvody podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[9] Stěžovatelka přistoupila k paušalizaci cestovních náhrad z toho důvodu, že její zaměstnanci (horníci) pracovali v dolech na Karvinsku. Konkrétní místo (důl), kde měli zaměstnanci v konkrétní den pracovat, se odvíjelo od provozní potřeby stěžovatelky, a proto nebylo možné stanovit pravidelné pracoviště pro účely cestovních náhrad.

pokračování

Stěžovatelka stanovila paušální sazby cestovních náhrad podle počtu odpracovaných směn. Počet odpracovaných směn totiž nepřímou vyjadřuje dobu, kterou zaměstnanec strávil výkonem práce mimo bydliště (resp. mimo pravidelné pracoviště). Konkrétní pracoviště (cíl pracovní cesty), na kterém zaměstnanec po dobu pracovní cesty pracoval, byl zachycen ve směnovnicích či mzdovém listu. Stěžovatelka považuje tento způsob evidence pracovních cest při paušalizaci cestovních náhrad za dostačující. Zákoník práce nestanoví závaznou formu evidence pracovních cest.

[10] Krajský soud se měl zabývat tím, zda zaměstnanci vykonávali pracovní cesty. Nárok zaměstnanců na cestovní náhrady je dán zákoníkem práce. Jestliže zaměstnanci vykonali pracovní cesty, je povinností zaměstnavatele přiznat jim cestovní náhrady minimálně ve výši dle zákoníku práce. Cestovní náhrady vyplacené ve výši dle zákoníku práce jsou osvobozeny od daně z příjmů. Aby bylo možné dospět k závěru, zda plnění vyplacené stěžovatelkou jejím zaměstnancům bylo alespoň v části osvobozeno od daně, je třeba se zabývat otázkou uskutečnění pracovních cest, nikoliv otázkou paušalizace cestovních náhrad.

[11] Stěžovatelka uznává, že v pracovních smlouvách bylo jako místo výkonu práce nesprávně uvedeno město Tisovec. To však neznamená, že není možné v průběhu daňového řízení určit místo výkonu práce správně. Poté by bylo možné posoudit, zda zaměstnanci stěžovatelky vykonávali pracovní cesty. Stěžovatelka doložila, že její zaměstnanci nepracovali v místě jejího sídla. Směnovnicemi a mzdovými listy prokázala, jaké bylo faktické místo výkonu práce jejich zaměstnanců. Je tak zjevné, že zaměstnancům stěžovatelky vznikl nárok na cestovní náhrady.

[12] Stěžovatelka rozporuje závěr žalovaného a krajského soudu, že neunesla důkazní břemeno ohledně výše cestovních náhrad. Stěžovatelka ve svém vyjádření ze dne 15. 5. 2021 doložila a vypočetla výši stravného, které náleželo jejím českým zaměstnancům. Doložila také pracovní smlouvy, směnovnice, mzdové listy a mzdové směrnice včetně všech dodatků. Přiložila seznam českých zaměstnanců s uvedením počtu měsíců, dnů a směn, po které pro stěžovatelku pracovali. Co se týká slovenských zaměstnanců, stěžovatelka doložila datum jejich přijetí do zaměstnání. Stěžovatelka tedy výši cestovních náhrad vypočítala a doložila podklady, z nichž při výpočtu vycházela. Na správních orgánech bylo, aby způsob výpočtu ověřily. To však žalovaný neučinil, neboť podle něj stěžovatelka neprokázala, že by zaměstnance vysílala na pracovní cesty. Předmětem sporu mezi stěžovatelkou a správními orgány tedy nebyla správnost paušalizace (byť žalovaný ve svém rozhodnutí poznamenal, že stěžovatelka stanovila paušální cestovní náhrady v hrubém rozporu se zákoníkem práce), ale to, zda zaměstnanci vykonali pracovní cesty. Argumentace krajského soudu se tak s předmětem sporu zcela míjí.

[13] Stěžovatelčina námitka ohledně legitimního očekávání nesměřovala k tomu, že by závěry oblastního inspektorátu práce a okresní správy sociálního zabezpečení byly pro žalovaného formálně závazné, jak argumentuje krajský soud. Její námitka tkvěla v tom, že správní orgány se odmítly zabývat již tou skutečností, že kontroly proběhly a nebyly při nich zjištěny žádné nedostatky. Podstatou kontrol přitom byl také soulad se zákoníkem práce. Žalovaný se touto námitkou odmítl zabývat. Závěry kontrol ve stěžovatelce vzbudily

legitimní očekávání, že je její postup správný. Množství kontrol je přitom faktorem, který hraje důležitou roli při vytváření legitimního očekávání (rozsudek NSS ze dne 13. 12. 2023, č. j. 8 Afs 105/2021-91, bod 28).

[14] Krajský soud se odkazuje na rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2019, č. j. 9 Ads 279/2017-42. Ten však spíše vyznívá ve prospěch stěžovatelky (byť stěžovatelka není pracovní agenturou). Nejvyšší správní soud se zde však vůbec nevyjadřuje k chybnému uvedení místa výkonu práce v pracovní smlouvě. Zjevně chybně uvedený údaj musí být v rámci interpretace nahrazen údajem, který byl skutečně zamýšlen.

[15] Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[16] Žalovaný se paušalizací cestovních náhrad zabýval ve svém rozhodnutí. Způsob stanovení náhrad je v rozporu s § 182 zákoníku práce. Navíc výši nestanovovala stěžovatelka jako zaměstnavatel, ale společnost BASTAV s. r. o. (právnícká osoba se sídlem na Slovensku propojená se stěžovatelkou přes osobu jednatele a společníka). Stěžovatelka vyplácela mzdy ve výši pohybující se v blízkosti minimální mzdy (nedosahovaly ani výše dle kolektivní smlouvy českých odborových svazů). Cestovní náhrady však byly vypláceny v nadstandardní výši. Proto má žalovaný za to, že stěžovatelka pomocí cestovních náhrad dorovnávala mzdové nároky svých zaměstnanců. To vyplývá i ze způsobu stanovení paušálu a zjištění ohledně mezd v oboru činnosti stěžovatelky.

[17] Žalovaný souhlasí se stěžovatelkou, že v rozhodnutí se primárně zaměřoval na to, zda stěžovatelka doložila, že své zaměstnance vysílala na pracovní cesty, a zda jim tedy vznikl nárok na cestovní náhrady. Žalovaný se však zabýval i samotnou paušalizací cestovních náhrad. I stěžovatelka ostatně v žalobě popisovala způsob paušalizace. Napadený rozsudek ob stojí, i když se krajský soud věcně nezabýval uskutečněním pracovních cest. Obě zjištění totiž sama o sobě vedou k neunesení stěžovatelčina důkazního břemene.

III. Posouzení kasační stížnosti

[18] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[19] Kasační stížnost je důvodná.

[20] Nejvyšší správní soud se ztotožnil se stěžovatelkou, že se napadený rozsudek mýjí s důvody, na jejichž základě rozhodoval žalovaný, a že nesprávně provedená paušalizace nemůže být sama o sobě důvodem k zamítnutí stěžovatelčiny žaloby.

pokračování

[21] Krajský soud výslovně uvedl, že za stěžejní otázku považuje paušalizaci cestovních náhrad. Závěrem konstatoval, že je nadbytečné, aby se zabýval tím, zda zaměstnanci stěžovatelky skutečně vykonali pracovní cesty, protože stěžovatelka nesprávně aplikovala paušalizaci cestovních náhrad.

[22] Paušalizace cestovních náhrad je upravena v § 182 zákoníku práce. Ve své podstatě se jedná o způsob, jak vypočítat *výši* cestovních náhrad. Správní orgány však dospěly k závěru, že zaměstnancům *nárok* na cestovní náhrady dle zákoníku práce vůbec nevznikl, neboť nevykonali žádné pracovní cesty.

[23] Je sice pravdou, že se žalovaný paušalizací cestovních náhrad zabýval. Způsob paušalizace (resp. jednotlivé aspekty, které vstupovaly do stanovení paušální výše cestovních náhrad) však představoval především argument pro závěr, že zaměstnanci nevykonávali pracovní cesty a že vyplacené prostředky byly „pouhou“ další složkou mzdy (viz body 64 či 80 rozhodnutí žalovaného, případně bod 7 seznámení se zjištěnými skutečnostmi ze dne 16. 11. 2022). Je pravdou, že v bodě 80 svého rozhodnutí žalovaný uvedl: *„Odvolací orgán dodává, že daňový subjekt nedoložil žádné důkazní prostředky ke způsobu stanovení paušálních cestovních náhrad, a to ani na výzvu správce daně.“* Jedná se však o určité závěrečné konstatování, které následuje teprve poté, co žalovaný učinil na základě způsobu paušalizace závěr, že zaměstnanci nebyli ve skutečnosti vysíláni na pracovní cesty. Žalovaný z tohoto konstatování navíc nevyvodil žádný konkrétní závěr.

[24] Krajský soud se odkazuje na výzvu k prokázání skutečností ze dne 27. 7. 2020. I z ní je však zjevné, že pochybnosti správce daně spočívají právě v tom, zda vyplacené částky jsou skutečně cestovními náhradami podle zákoníku práce (viz stranu 8).

[25] Zaměřil-li se krajský soud výhradně na paušalizaci jakožto způsob, jakým došlo k určení *výše* cestovních náhrad, nezabýval se skutečnou podstatou věci, kterou je samotná *existence nároku* zaměstnanců na cestovní náhrady odvíjející se od kvalifikace určité cesty jako pracovní cesty dle § 42 zákoníku práce. Tyto dvě věci (*vznik nároku* a *výši nároku*) je třeba odlišovat. Pokud by totiž žalovaný postavil své rozhodnutí na tom, že výše cestovních náhrad nebyla správně určena (ale stěžovatelka své zaměstnance na pracovní cestu vyslala), musel by se (ve spolupráci se stěžovatelkou) zabývat tím, v jaké výši zaměstnancům vzniklo právo na cestovní náhrady. Stěžovatelka přitom poukazovala v odvolacím řízení na to, že zaměstnancům náleželo přinejmenším stravné podle § 2 vyhlášky č. 385/2015 Sb. Výše stravného (pokud na něj vznikl nárok) totiž není odvislá od toho, jak konkrétně se zaměstnanci stravovali (náklady na stravování nemusí být vyúčtovány), tudíž by logicky byly nižší požadavky na stěžovatelčino břemeno tvrzení a důkazní. Částku, o kterou stěžovatelka vyplatila na cestovních náhradách více, by poté správní orgány „dodanily“.

[26] Správní orgány však dospěly k závěru, že zaměstnanci žádné pracovní cesty neuskutečnili, a proto se ve svých rozhodnutích vůbec nezabývaly tím, zda stěžovatelka správně určila výši cestovních náhrad. Z tohoto důvodu žalovaný odmítl též argumentaci stěžovatelky, podle které je třeba u českých zaměstnanců posoudit jako cestovní náhrady osvobozené od daně přinejmenším stravné, které jim náleželo v paušální výši podle vyhlášky.

Pokud krajský soud založil své rozhodnutí na tom, že stěžovatelka neuvedla, jak cestovní náhrady vypočetla, a nedoložila k tomu podklady, jde o argumentaci, která by připadala v úvahu až ve chvíli, kdy by bylo možné dospět k závěru, že zaměstnanci stěžovatelky vykonali pracovní cesty. Nesprávně provedená paušalizace totiž automaticky (bez vazby na další okolnosti) nemůže být důvodem k „dodanění“ *všech* vyplacených prostředků, které stěžovatelka považuje za cestovní náhrady.

[27] Krajský soud své výhrady vůči způsobu, jímž stěžovatelka provedla paušalizaci cestovních náhrad, a jeho neprůkaznosti doplnil na několika místech konstatováním, že nebylo doloženo uskutečnění jednotlivých cest (viz body 15 a 18 rozsudku krajského soudu). Nejvyššímu správnímu soudu není zcela zřejmé, na jaké konkrétní nedostatky tím krajský soud poukazoval, což je způsobeno značnou strohostí poznámky krajského soudu. Krajský soud tím patrně poukazoval na to, že stěžovatelka nedisponuje žádnou dokumentací pracovních cest svých zaměstnanců (v daňovém řízení nebyly předloženy cestovní příkazy ani vyúčtování pracovních cest či jiné záznamy o uskutečněných pracovních cestách). Stěžovatelka ovšem poukazovala na to, že její zaměstnanci pro ni vykonávali práci na pracovištích společnosti OKD, což je zdokumentováno směnovnicemi a podrobnými záznamy o přítomnosti zaměstnanců na pracovištích společnosti OKD obsaženými v informačních systémech této společnosti. Stěžovatelka tedy argumentuje tím, že je průkazným způsobem doloženo, v jakém místě a v jakém časovém období konali její zaměstnanci práci. Dále argumentuje tím, že faktické místo výkonu práce se liší od bydliště zaměstnanců i sídla stěžovatelky (i formálně sjednaného místa výkonu práce). Pokud by bylo možno za těchto okolností dovodit, že cesta zaměstnanců na pracoviště OKD naplňuje definiční znaky pracovní cesty dle § 42 zákoníku práce, nebylo by z hlediska *vzniku nároku* na cestovní náhrady podstatné, že stěžovatelka nedisponuje běžně vyhotovovanými záznamy o vyslání a uskutečnění pracovní cesty (tyto dokumenty lze nahradit jinými důkazními prostředky). Takové právní úvaze se nicméně krajský soud vyhnul, nesprávně ji označil za nadbytečnou. Nejvyšší správní soud opakuje, že otázku *vzniku nároku* na cestovní náhrady odvíjející se od kvalifikace určité cesty jako pracovní cesty dle § 42 zákoníku práce je třeba odlišovat od *výše* cestovních náhrad a prokázání jejich jednotlivých složek (resp. prokázání korektního způsobu paušalizace cestovních náhrad). Strohost závěru krajského soudu ovšem neumožňuje Nejvyššímu správnímu soudu tuto otázku blíže rozebrat, neboť by tím zjevně překročil šíři úvah krajského soudu a nahradil jeho činnost.

[28] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že krajský soud nemohl zamítnout žalobu, aniž by se zabýval její stěžejní částí, kterou stěžovatelka napadla klíčový závěr žalovaného, podle něž nelze cesty zaměstnanců do dolů společnosti OKD považovat za pracovní cestu ve smyslu § 42 zákoníku práce. Rozsudek krajského soudu je proto nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[29] Výše konstatovaná nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu nebrání Nejvyššímu správnímu soudu v tom, aby se mohl zabývat námitkami porušení legitimního očekávání a vázanosti rozhodnutím o předběžné otázce. Tyto námitky se totiž týkají jak paušalizace coby způsobu určení cestovních náhrad, tak samotného vysílání zaměstnanců na pracovní cesty, bez něhož by nebylo možné o cestovních náhradách vůbec hovořit.

pokračování

[30] Stěžovatelka se dovolává toho, že Oblastní inspektorát práce pro Moravskoslezský a Olomoucký kraj a okresní správa sociálního zabezpečení u ní prováděly opakovaně kontroly. Žádná pochybení v tomto směru přitom neodhalily. Kontroly okresní správy sociálního zabezpečení se týkaly mimo jiné odvodových povinností a kontroly oblastního inspektorátu práce se týkaly mimo jiné odměňování zaměstnanců. Oblastní inspektorát práce měl k dispozici i mzdové směrnice a výplatní listiny.

[31] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že žalovaný nebyl vázán postupem jiných správních orgánů. Legitimní očekávání se totiž vztahuje k rozhodování konkrétního správního orgánu (viz rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2021, č. j. 9 As 12/2021-56, bod 17).

[32] Kromě toho je třeba upozornit, že z protokolů oblastního inspektorátu práce a okresní správy sociálního zabezpečení jsou patrná pouze zjištěná pochybení. Není z nich zřejmé, jestli se tyto správní orgány zabývaly specificky otázkou vysílání zaměstnanců na pracovní cesty (byť se obecně zabývaly např. odměňováním), k jakým závěrům v tomto ohledu dospěly a na základě jakých právních úvah. Žalovaný proto ani neměl příležitost s případnými závěry těchto správních orgánů polemizovat, svůj postup přitom poměrně obsáhle a podrobně zdůvodnil.

[33] Za zásah do stěžovatelčina legitimního očekávání tak jistě nelze považovat to, že žalovaný našel (navíc s podrobným odůvodněním) pochybení tam, kde ho zcela jiné správní orgány neshledaly, aniž by bylo zřejmé, zda se touto konkrétní otázkou přímo zabývaly a případně k jakým závěrům dospěly.

[34] Na závěr lze zmínit, že oblastní inspektorát práce ani okresní správa sociálního zabezpečení tímto postupem pravomocně nerozhodly o předběžné otázce podle § 99 daňového řádu. Žádné relevantní pravomocné rozhodnutí, jak vyžaduje zmíněné ustanovení, stěžovatelka nepředložila. Platební výměry se týkají vyměření pojistného, nikoliv pravomocného posouzení, zda se uskutečnily pracovní cesty.

[35] Krajskému soudu je dále třeba vytknout, že v průběhu řízení nezjistil, že stěžovatelka je v úpadku, byl prohlášen konkurz na její majetek a byl jí ustanoven insolvenční správce, na nějž přešlo dispoziční oprávnění k majetkové podstatě. Tato okolnost nemá vliv na oprávnění stěžovatelky podat žalobu proti rozhodnutí žalovaného a v řízení pokračovat (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 10. 7. 2018, č. j. 4 As 149/2017-121, č. 3767/2018 Sb. NSS, a rozsudek NSS ze dne 29. 8. 2018, č. j. 10 Afs 179/2017-32, č. 3803/2018 Sb. NSS). Nicméně krajský soud byl povinen vyrozumět o probíhajícím řízení insolvenčního správce a vyzvat jej ke sdělení, zda v něm bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení (§ 34 odst. 2 s. ř. s., viz rozsudek NSS ze dne 5. 12. 2017, č. j. 1 Afs 58/2017-42, č. 3686/2018 Sb. NSS). To však neučinil (za postup dle § 34 odst. 2 s. ř. s. nelze považovat zaslání rozsudku krajského soudu insolvenčnímu správci), což v dalším řízení napraví (pochopitelně za podmínky, že bude konkurz na majetek stěžovatelky pokračovat).

IV. Závěr a náklady řízení

[36] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou. Rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), tedy vypořádá se předně s otázkou, zda cesty zaměstnanců stěžovatelky do dolů OKD byly pracovními cestami ve smyslu § 42 zákoníku práce, za něž jim vznikl nárok na cestovní náhrady.

[37] Krajský soud v novém rozhodnutí rozhodne též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. března 2025

Tomáš Kocourek
předseda senátu